

*Jornada de reflexió del Grup Sant Jordi i dels Equips de Pastoral
Política i Comunicació sobre l'esperança en temps difícils*

Hivern eclesial

ORIOI DOMINGO
Barcelona

Esperança en temps difícils. Esperar, malgrat tot. Sobretot en aquest període actual de la societat i de l'Església. El Grup Sant Jordi i els Equips de Pastoral Política i Comunicació han celebrat a Barcelona una nova jornada anual, la setena, per reflexionar sobre fe i actualitat. El Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans és una iniciativa impulsada al seu dia pel qui fou bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera (1930-2008).

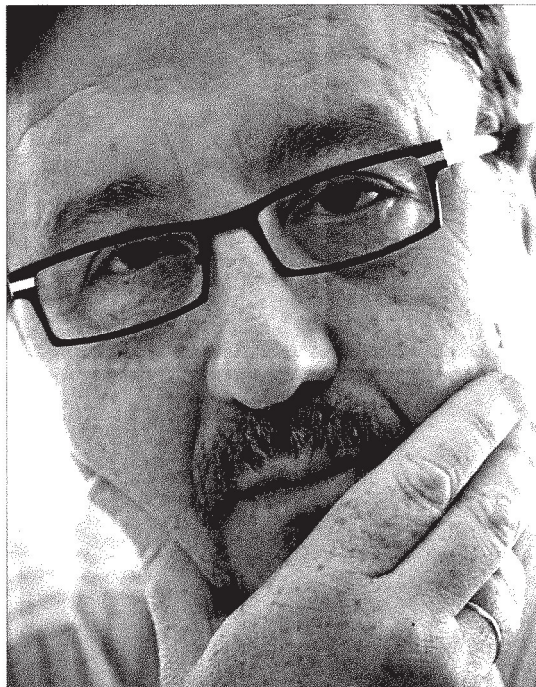
Des del cristianisme i amb un plantejament catalanista, el Grup Sant Jordi obre les portes en cada convocatòria a creients i no creients d'altres territoris hispànics. En aquesta ocasió, un dels ponents ha estat un sacerdot andalús que viu a Madrid,

**L'Església
ha de ser samaritana
per coherència
i amb convenciment,
no per màrqueting**

Juan Rubio, director de *Vida Nueva*. Aquest històric setmanari, lliure i compromès amb el renovador concili Vaticà II, aviat traurà un suplement en català.

En una taula rodona hi han participat, entre altres, dos homes que viuen la seva fe en situacions especialment delicades. Ramon Ibeas és secretari general de Càritas Diocesana de Vitoria i membre de Pax Romana d'Euskadi. El sacerdot Javier Baeza és rector de San Carlos Borromeo d'Entrevías (Madrid), parròquia que va tenir un dur enfrontament pastoral amb el cardenal Antonio María Rouco.

Per definir la situació de l'Església catòlica avui, específicament a Espanya, Juan Rubio recorre a Karl Rahner, un dels grans teòlegs del segle XX. "Vi-
vim un hivern eclesial" és la seva

El sacerdot Juan Rubio, director del setmanari *Vida Nueva*

tesi. Afegeix: "L'Església viu un hivern en un món hivernal".

Apareix una Església envellida, tòpica, de religiositat superficial, més papista que el Papa, temptada per l'intervencionisme polític que és molt diferent de la presència cristiana en els afers públics. Molts confonen Església i episcopat, i redueixen la comunitat eclesial a la Conferència Episcopal Espanyola. Però comunitat no és uniformisme ni pensament únic. Alguns sectors presenten l'Església com una estructura combativa, apologètica i que utilitza un llenguatge de confrontació. És una estructura allunyada de la societat, dels laics i que, fins i tot, desconfia dels religiosos i de les religioses. Una Església de cristiandat amb accions massives però epidèrmiques.

Ara bé, Juan Rubio recalca

que "a l'hivern també hi ha vida i una primavera palpitant". Hi ha motius d'esperança. Signes de vitalitat com l'Atri dels Gentils, la Missió Metròpolis, l'exposició d'Antoni Gaudí i la Sagrada Família al Vaticà.

El director de *Vida Nueva* apunta que l'Església, amb el seu llenguatge i la seva actuació, ha de ser samaritana. Especialment envers els que pateixen, pobres, homosexuals, divorciats i un llarg etcètera. L'Església ha de ser samaritana per coherència i amb convenciment, no per màrqueting. Es temps més aviat de resar i practicar el Pàrenostre que de recitar el Credo, i que als Seminaris s'estudiïn més i millor els textos del Vaticà II que el proper 2012 farà 50 anys des que va ser convocat pel bon papa Joan XXIII. ●

Vita Moleskine

DILLUNS 14 DE NOVEMBRE DE 2011

Guardar esperança en temps difícils

Un nou any, el grup Sant Jordi de promoció i defensa dels Drets Humans, amb la col·laboració dels Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació, han tingut l'encert de convocar una jornada dedica a reflexionar sobre una temàtica que preocupa a la comunitat cristiana: "Guardar esperança en temps difícils". El Grup Sant Jordi (grup d'inspiració cristiana) fou promogut i liderat durant molts anys pel bisbe Joan Carrera.

Durant tot el dissabte passat un nombrós grup de cristians hem reflexionat sobre l'esperança guiats per les aportacions fetes pel filòsof Josep Maria Esquirol, el periodista Juan Rubio (director de la revista Vida Nueva) i el monjo de Montserrat, Bernabé Dalmau. Per la tarda una taula rodona contribuï a parlar sobre algunes de les experiències pràctiques que contribueixen a esperar, malgrat tot.

Sense entrar a explicar els continguts de cada una de les valuoses ponències, resumiré quins eren els objectius d'aquesta jornada de reflexió tal com explicaren els seus organitzadors. L'objectiu de la trobada d'aquesta any era saber com guardar i mantenir l'esperança en temps difícils. L'esperança dona solidesa a la vida. És temps actuals són difícils, per això cal acompanyar el peregrinatge dels creients en la vida i vetllar per no perdre l'esperança pensant que no hi ha sortida als gran problemes de la humanitat. Sense esperança no pot haver-hi l'experiència creient. L'esperança genera l'energia necessària per seguir la vida cristiana en el món.

¿Quina esperança es reivindica?. Cal esperar en els fruits de la intel·ligència humana. Gràcies a la intel·ligència es pot combatre el pessimisme paralitzant. El pensament ajuda a trobar els camins per seguir avançant. Cal esperar en la força transformadora dels sentiments. És important experimentar que no anem bé perquè això ens permet decidir que volem canviar, que podem ser millors. Cal esperar en la força d'enfervoriment de l'esperit. L'esperit ens ajuda a endegar noves utopies engrescadores. Creure en Déu ens aporta un plus de transcendència a la nostre esperança sense que això signifiqui ignorar l'espiritualitat dels no creients. Creients i no creients ens trobem en l'àmbit de la humanització. Aquest esperança és la que ens permet sobreviure en aquests temps de resistència. No ens calen noves seguretats efímeres, ni evocar solucions d'altres temps. El que ens cal és saber estar oberts a l'esperança.

Publicat per Jordi López Camps a 14.11.11 0 comentaris
Etiquetes de comentaris: bisbe Joan Carrera, Esperança, Grup Sant Jordi

DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE DE 2011

Temps postdemocràtics

Segons els experts, la crisi econòmica i financera dels darrers anys és també una crisi política. Des de fa temps, el sistema econòmic s'ha anat allunyant del control polític fins quedar-ne totalment al marge. Ha estat bàsicament una omissió o un relaxament del poder polític davant del poder econòmic. La total absència de control polític ha creat un mercat delictós de guanys abusius i convençut de la seva autonomia il·limitada. Però quan les tornes han anat malament, llavors els mercaders han reclamat l'ajuda política per salvar les seves naus especulatives. Tot un despropòsit i tota una declaració del model econòmic de la nova modernitat.

La recerca d'una sortida de la crisi està albirant uns efectes inesperats. Les solucions adoptades a Grècia a Itàlia ho confirmen: la fi de la política i l'inici d'uns temps tecnocràtics. Estem assistint a un progressiu assalt tecnocràtic de l'espai polític que pot comportar la fi de la mateixa política. Tant a Grècia com a Itàlia el governs sorgits de les urnes han estat substituïts per nous governs escollits per l'èlite política al marge de les urnes per imperatiu de la gran tecnocràcia: Brussel·les. On abans hi havia debat i elecció política ara trobarem solidesa tècnica; la paraula política, suposadament desprestigiada per la incapacitat de resoldre la crisi, ha estat substituïda per l'aval científic de la tècnica. Els tecnòcrates s'han situat al centre del poder polític. D'alguna manera han regularitzat la seva relació amb el poder, ja que sempre han estat, els tecnòcrates delictuosos d'ocupar els grans espais de decisió política.

L'arribada dels tecnòcrates al poder es presenta com un victòria de la raó enfront d'un suposat fracàs de la lògica política. Això és un problema. Perquè la política, tots i els seus desencerts i defectes, encarna la voluntat popular a través del canals de la democràcia representativa. La

LA MEVA LLISTA DE BLOCS

Antoni Gutiérrez-Rubi
Comida, políticos y campaña
Fa 1 hora

El bloc d'en Ramon Bassas
La religió i la campanya
Fa 13 hores

Diario de Miquel Iceta
A una semana de las elecciones generales
Fa 1 dia

Gabriel Jaraba
El video retirado del PSC tenía razón
Fa 1 dia

Bloc de Joan Rangel
A Malgrat, amb la bona amiga i magnífica alcaldessa, Conxita Campoy. No és el mateix la política de la dreta i la que fem els socialistes. Tenim valors radicalment diferents
Fa 2 dies

El mosquit i el camell
Protocolos que encarcaren
Fa 6 dies

Laeto animo
Jo no em sento protestant
Fa 1 setmana

Notes de Brussel·les
Emma Riverola: Ja està, Ernest
Fa 3 setmanes

QUI SÓC

Jordi López Camps
Nascut el mes

de març de 1950. Sóc doctor en Biologia i diplomad per ESADE en Gestió Pública i màster en Qualitat de la Formació per l'Institut Nacional d'Administració Pública. Sóc de la generació del maig del 68. Des del meu ingrés a la universitat he estat vinculat a la política activa i a moviments eclesials. He estat Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat i prèviament Cap de Servei de Formació Local de la Diputació de Barcelona. Fins gener del 2011 he estat President de la Comissió Executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat adscrit a la Presidència de la Generalitat.

Visualitza el meu perfil complet